

MÓROTZ KRISZTINA

dobok

ki kell gyászolnom valahogy és nem tudom hogy miért jutott eszembe a száz év magány amit mindig rosszul olvastam lapokat átugorva vagy egy sort aláhúzva mert fontos volt azon a napon született amikor a legjobb a bor cukorfoka (van ilyen ezredik Nap?) édes asztali desszertboré ahogy a meséimben képzelem aznap autózott majd amikor kiszállt a kocsiból akkor látta egészben a regényét két meddő év után megelevenedett egy falu élete ahol nem történik semmi az asztali bor borostyán fénye kellett ahhoz hogy kiugorjon a kocsiból a bor és egy kérges férfitenyér az illat hogy eszébe jussanak ursulák és combjaik. a combokról jutott eszébe az egész követhetetlen laokoón csoport aureliánók és buendiák amaranták és fernandák, josék és ursulák szeretkezve

beletört a bicskám mondtad nekem aznap bevallom képtelen voltam elolvasni feküdj a sorokra és hagyd magad vinni az árral. cseppet sem csodálkoztam ez inkább az én világom volt. levélben ócsároltalak mert azt elolvastad akkor már tudtam hogy becsaptál hogy a barátságunk téged csak mulattatott én meg mindent komolyan vettem. lassan rájöttem minden férfinak minimum kell hét hat öt négy nő akiről beszél és mindig ugyanazt mondja más hangszíval de mindig marad egy és pont az élet adja ezeket a faramuci helyzeteket odatolja az orrod elé és én megértem mert én vagyok az a nő akit kiszemeltél arra hogy legyen aki rajongva felnéz rád a nőkön át ismerlek meg téged a nő is beszél belőled akár az a borostyán asztali bor ami lassan pimpósodik a szádban foltot hagy egy faasztalon amit már rég kifakított a Nap pattogzik barnája de sorban állókból sosem lesz zseni

márpedig mi sorban álltunk fények mikről nem mesélek ne fojtsd belém a szót érezted már hogy fának döntesz egy nőt és istenhez imádkozol könyörületért nem jött a megkönnyebbülés csak mázsás súly azon az éjjelen vadállattá váltál vérszagot akartál azon a napon nevezted remediosnak annak aki a nedvével megy a férfi elé mint egy méh amikor összegyűjti cseppjeit alázatosan magára kenve és az arcomba neveddel melyik aurelióhoz is mész? tudtad hogy erre ugrok és pofoztalak a versekkel amin a tinta nem száradt meg és csillagok lettek kéken világítóak kéken gurultak fel az égre hogy sohase lássam viszont a fényüket

a vázában rothadó liliomok fejét téptem kéjesen miközben a narancs narancsvörös szavakat mantráztam előre-hátra guggolva magamat ölelve hogy kócosan kibőgött szemekkel odarohanjak a vázához a liliomokat a szőnyegbe tiportam és közben még mindig hintázva azt ordítottam hogy gát egy hatalmas gát van bennem és

nem tudom szikáran leírni mit érzek nem tudok semmit csak azt hogy ezt a gátat fel kell oldani egy zuhataggal bánom én mivel és ne mondd meg mi vagyok kék csillagok mentek hol volt hol nem volt meséikkel

élveztem

ahogy szétmállanak a virágmaradványok s velük együtt a gyűlölt verseim is utáltad írásaimat mert oda már nem vittelek magammal ki-rekesztettség?

egy ház volt ahová nem engedtelek be
egy kert amit neked akartam adni
egy fal egy V Á L Y O G F A L
morzsák rozsdafarkú madaraknak
észak felé repülő madarak miközben fel és le rázott a sírás
egy madár és a legnagyobb hold érted?

vak kerítések maradtunk »futott ön olajbogyóval a zsebében?« miközben felordítottál kétszer léptem ugyanabba a folyóba minek partján mandragórák félték a kutyák ugatását

fülemben felerősödtek a fekete

bennszülött dobok tiritára tiritára tam tam és újra ez a tiritára tiritára

tam tam és újra mit

tudsz te egy nőről – tudod te mitől izzik egy nő

szemében a gyűlölet? csak futottam a magam teremtette lúdvércei elől

elvágódtam a borostyán

gyökerében nem érdekelt a combomon vérző seb felhasadt a szoknyám sebekből véreztem összecsupkoltam szemhéjam mögött vörös eső

(emlékszel artemiszre? szarvastehenedet a fának döntötted s vadul

tépted le rólam őrületruhámat

mindent adj nekem vissza amit elvettél hogy

nyolckarú pókasszonyként átfonhassalak nyolc lábbal szoríthassalak, miközben csak megvetést érzek megvetést a férfi iránt jéghideg laterna magica ez életünk filmje elmebaj röhögtél elmebaj ez sárgán reccsenő liliomszirmok narancsizzásában kurvulunk na és?

elveszítem minden erőm, szakadt szoknyám tovább tépted és belém hatoltál dühösen gyorsan vadul meg tudtalak volna ölni mélyről tört föl belőlem a párdúc üvöltése rázkódott a vállad most te voltál a sérülékeny aki elvesztette minden erejét és én ordítottam a kéjtől minden férfi kéjétől

a dobok még mindig –

hallottam a fekete dobok őrzöngését

tiritára és újra ez a tiritára tam